

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Buonotourist/Komisja**(Sprawa T-185/15)**

(2015/C 190/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Buonotourist Srl (Castel San Giorgio, Włochy) (przedstawiciele: G. Capo, avvocato, L. Visone, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w sprawie pomocy państwa Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN), notyfikowanej skarżącej w dniu 20 lutego 2015 r. i wykonanej przez Włochy;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia wydana w postępowaniu w sprawie pomocy państwa Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (w kwocie 1 111 572,00 EUR) jest całkowicie nieważna i bezskuteczna w zakresie w jakim stwierdzono w niej, iż kwoty przyznane jako rekompensata za zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 1191/69, wraz z przyznaniem rekompensaty na mocy art. 11 z tytułu zobowiązania taryfowego w dziedzinie lokalnego transportu publicznego, należy uważać za niezgodny z rynkiem wewnętrznym niezgłoszony środek stanowiący pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 traktatu;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i art. 264 TFIUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa Sa. 35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (w kwocie 1 111 572,00) jest całkowicie nieważna w części w której zobowiązuje państwo włoskie do wdrożenia środków działania w celu odzyskania pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Buonotourist s.r.l.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji Komisja stwierdziła, że płatności dokonane na rzecz Buonotourist, z tytułu rekompensaty lub z tytułu naprawy szkód, za jednostronne bezprawne nałożenie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych w latach 1996-200, stanowią, jako środek niezgłoszony, niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 traktatu. W konsekwencji instytucja ta nakazała podjęcie działań w celu odzyskania pomocy

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 93, 107, 108 i 263 TFUE w związku z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1).
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że zgodność z prawem wspólnotowym kwot rekompensaty przyznanych z tytułu taryfowych zobowiązań do świadczenia usług publicznych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1191/69 należało oceniać w świetle przepisów tego rozporządzenia a nie poprzez odniesienie do postanowień traktatu dotyczących pomocy państwa. Komisja naruszyła zatem prawo działając według postanowień traktatu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) w związku z art. 107 i 108 TFUE
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja potraktowała kwoty przyznane Buonotourist z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych jak środek niezgłoszony. Tymczasem, wypłata tychże kwot nastąpiła po zgłoszeniu środka Komisji. W konsekwencji Komisja naruszyła prawo i procedurę wydając decyzję o wszczęciu postępowania po upływie czternastu miesięcy od otrzymania zgłoszenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 93, 107 i 108 TFUE w związku z art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 i art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła prawo a konkretnie zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań albowiem okoliczności sprawy reguluje rozporządzenie (EWG) 1191/69.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 1 lit. f) w związku z lit. g) i z art. 4-7 oraz z art.15 rozporządzenia (EWG) nr 659/1999 zgodnie z art. 17 rozporządzenia (EWG) 1191/69.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że rekompensaty wynikające ze stosowania rzeczzonego rozporządzenia są zwolnione z procedury uprzedniego zgłoszenia i że w konsekwencji sumy przyznane Buonotourist wchodzą w zakres istniejącej pomocy. Komisja naruszyła prawo a konkretnie art. 108 ust. 2 TFUE gdyż nie mogła nakazać zwrotu sum zapłaconych z powodu zakwalifikowania przyznanej pomocy jako bezprawnej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 267 TFUE i art. 6 i 13 EKPC a także art. 93, 107 i 108 TFUE.
 - W tym względzie skarżąca twierdzi, że Consiglio di Stato (naczelny sąd administracyjny) dokonał już oceny w zakresie rekompensaty przewidzianej w art. 11 i 17 rozporządzenia (EWG) 1191/69 zajmując stanowisko, iż przyznane sumy mieszczą się w istniejącej pomocy. Komisja dopuściła się nadużycia władzy, ponieważ instytucja ta nie może unieważniać orzeczeń sądów, również krajowych, gdy stosują one prawo wspólnotowe.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 6, 7 i 13 EKPC; art. 93 – 107 i art. 108 w związku z art. 258 i nast. TFUE, w związku z art. 101 konstytucji Republiki Włoskiej; oraz art. 2902 włoskiego kodeksu cywilnego.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja ma wpływ na wyrok Consiglio di Stato wydany w ramach interpretacji i stosowania przepisów wspólnotowych. Komisja ponownie nadużyła w ten sposób władzy albowiem instytucja ta nie może unieważnić wyroku, lecz musi działać na podstawie art. 258 TFUE.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 11 i 17 rozporządzenia (EWG) nr 1191/1969, art. 93, 107 i 108 TFUE oraz nadużycia władzy w okolicznościach niniejszej sprawy.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że środek można zakwalifikować jako pomoc państwa jeżeli faktycznie i w praktyce wywiera wpływ na wymianę handlową i swobodną konkurencję w tym znaczeniu że wpływ taki musi faktycznie istnieć i być wykazany w praktyce. Komisja w ogóle nie wykazała tej okoliczności i to tym bardziej, iż w regionie Kampanii wewnętrzny rynek lokalnego transportu publicznego nie został nigdy otwarty na konkurencję.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 1, 11 i 17 rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 oraz art. 93, 107 i 108 TFUE.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja popełniła błąd co do okoliczności faktycznych, ponieważ stwierdziła, że przyznane rekompensaty zostały ustalone z wykorzystaniem metody obliczania określonej ex post. Załączone dokumenty świadczą natomiast, że było inaczej.